

πρέπει νὰ κεντοῦμεν τὴν ζηλοτυπίαν τῶν...
 "Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν εἰρωνικῶς, δὲν εἶσαι
 καὶ ἀξιοματικὸς ἐσύ; ἀξιοματικὸς τῶν πυρο-
 σβεστῶν; Βέβαια, βέβαια εἶσαι! "Ἀχ, ψυχὴ
 μου, οἱ πυροσβέσται...

Πυροσβέστη, παλληχάρι,
 ποιά, χρυσέ μου, θὰ σέ πάρῃ;

Κ' ἐμακρύνθη ἄδουσα μεγαλοφῶνως.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΔΥΟ ΑΝΑΚΤΟΡΑ

(Κερκυραῖκα ἐντυπώσεις)

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Κάτω, εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, εἶνε αἱ αἰ-
 θουσαι τῶν διαφόρων γραμματειῶν, ἡ τῆς Βου-
 λῆς καὶ ἡ τῆς Γερουσίας. Στενὴ καὶ μικρὰ ἡ
 τῆς Βουλῆς, διότι καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἰο-
 νίου Κράτους δὲν ἦσαν πολλοί. Ἀπλουστάτη
 καὶ αὐτὴ, ἡ ἀπλούστερον ἴσως πασῶν διερρυθμι-
 μένη. Αἱ θέσεις αἱ ἀρκούσαι μόνον ὅπως κάθη-
 νται ἀνέτως οἱ βουλευταί. Εἰς τὸ ἐπιφανέστερον
 μέρος διακρίνεται ἡ θέσις ἐφ' ἣς ἐκάθητο ὁ ἄρμο-
 στῆς, ὅστις παρευρίσκειτο πολλάκις εἰς τὰς
 συνεδριάσεις, ἐπὶ θρόνου φέροντος τὸ αἰώνιον
 ἀγγλικὸν στέμμα, ἔχων παρ' ἑαυτῷ δεξιόθεν
 καὶ ἀριστερόθεν ἐπὶ μικροτέρων θρονίσκων τὸν
 πρόεδρον τῆς Βουλῆς καὶ τὸν πρόεδρον τοῦ ἄλ-
 λου κοινοβουλευτικοῦ σώματος τῆς Ἑπτανήσου,
 τοῦ καλουμένου προκαταρκτικοῦ συμβουλίου.
 Ὅλῃγει θέσεις διὰ τοὺς στενογράφους. Καὶ ἄνωθεν
 μικρὰ τινα θεωρεῖα διὰ τὸν λαόν. Ἄλλ' ἡ μι-
 κρότης τῆς αἰθούσης καὶ ὁ περιωρισμένος ἀριθ-
 μὸς τῶν ἀντιπροσώπων δὲν ἀπέκλειον τὴν ζωὴν
 ἀπὸ τῆς συνελεύσεως. Θορυβωδέσταται ἐγίνοντο
 πολλάκις αἱ συζητήσεις καὶ θυελλώδεις συνεκρο-
 τοῦντο συνεδριάσεις καὶ ἀνεμιγνύοντο ἐνίοτε
 εἰς αὐτὰς ὡς παρ' ἡμῖν τ' ἀκροατήρια, ἰδίως
 ὅταν ἡκούοντο λόγοι θερμοὶ καὶ προτάσεις ὑπὲρ
 τῆς μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἐνώσεως, ἥς τὸ ψή-
 ρισμα διακρίνεται ἐν πολυτελεῖ πλαισίῳ ἐφ' ἑνὸς
 τῶν τοίχων, καὶ πλέον τοῦ ἐνὸς ρήτορες ἀληθεῖς ἀνε-
 δείχθησαν ἐν αὐτῇ. Διότι οἱ κοινοβουλευτικοὶ θερμοὶ
 ἀνέκαθεν ἐλειτούργουν, ἄφ' ὅτου ἔγινε τὸ πρῶτον
 ἑπτανησιακὸν σύνταγμα, ἐν τῷ μικρῷ κράτει,
 καὶ μ' ὅλην τὴν πίεσιν καὶ τὰς παρανομίας τῶν
 ἐκάστοτε δεσποτῶν ἐνησκούντο ἐλευθέρως, καί-
 τοι ὑπὸ πρωτότυπον καὶ μόνον ἐδῶ ἀπαντῶμενον
 περίεργον σύστημα.

*
 **

Ἄλλ' ἡ πασῶν ἐπιβλητικωτέρα καὶ μᾶλλον
 ἀξιοθέατος εἶνε βεβαίως τῆς Γερουσίας ἡ αἴθουσα.
 Δὲν ἤξεύρω διατί, ἀλλὰ μόλις ἐπάτησα τὸν οὐ-

δὸν τῆς ἑκάμα ἀκούσιον κίνημα ν' ἀποκαλυφθῶ.
 "Οἱ οἱ κατὰ καιροὺς πρόεδροι αὐτῆς παρίσταν-
 ται ἐκεῖ, ὡς ἔμψυχοι εἰς μεγάλας καὶ καλ-
 λίστας εἰκόνας, διαστάσεων σχεδὸν ἡμίσεος φυ-
 σικοῦ μεγέθους, καλυπτούσας πάσας τὰς πλευράς,
 σεβαστοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς, μὲ τὰς παλαιὰς καὶ
 ἰδιορρυθμοὺς ἐνδυμασίας τῶν, μὲ τὰ στήθη αὐτῶν
 τὰ πεφορτωμένα διὰ παρασῆμων, μὲ τὰ ἐξυρι-
 σμένα αὐτῶν πρόσωπα ἢ τὰς μακρὰς παρα-
 γναθίδας. Μορφαὶ διακεκριμένοι, παραστήματα
 ἀνδρικώτατα, ἥθος κυριαρχικόν, εὐγένεια ἀλη-
 θῆς καὶ οικογενειακὴ ἀπὸ αἰώνων. Ἐχουν δώση
 συνέντευξιν ἐδῶ ὅλοι τῆς Ἑπτανήσου οἱ ἐπιφα-
 νέστεροι πολιτικοὶ ἄνδρες, διπλωμάται ἐπιτή-
 δειοι, κυβερνηταὶ δεξιοί, κοινοβουλευτικοὶ ἱκανό-
 τητες, εἰς ἃς δὲν ἔλειπεν ἴσως ἡ εὐρύτερον στά-
 διον διὰ ν' ἀναδειχθῶσιν ἀληθῶς ἐν μεγάλῳ,
 ἀντὶ νὰ περιορίζωνται, ὡς συνέβαινε κατὰ τὸ
 πλεῖστον, εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους διὰ ραδιουργι-
 ῶν καὶ σκευωριῶν περὶ ἐπικρατήσεως πάλιν. Ἐκ
 τοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν τοῦλάχιστον ὅλοι δικαιολο-
 γοῦν τοὺς πομπώδεις τίτλους καὶ τοὺς ἱεραρχι-
 κοὺς βαθμοὺς οὓς διεξεδίκουν, ἀποκαλοῦμενοι ὑ-
 ψηλότατοι, ἡ ἐξοχώτατοι, ἡ ἐκλαμπρότατοι, ἡ
 κόμητες, ἡ βαρῶνοι. Περιτρέχουσι γύρω τὴν αἴ-
 θουσαν αἱ εἰκόνες αὐτῶν καὶ φαίνονται ὡς νὰ
 βουλεύωνται ἀκόμη καὶ τὸρα καὶ νὰ δια-
 χειρίζωνται, συνηγμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, τὴν ἐξου-
 σίαν τῶν, ἄλλοι ὄρθιοι, ἄλλοι καθήμενοι, σοβα-
 ραὶ καὶ σκεπτικαὶ ὄψεις οἱ μὲν, προσηγεῖς καὶ εὐά-
 ρεστοι φυσιογνωμίαι οἱ δὲ, καὶ ἄλλοι πάλιν συνω-
 φρωμένα ὡς ὑπ' ὀργίλων φροντίδων μέτωπα.
 Καὶ παράκεινται ἢ ἀντικρύζουσιν ἀλλήλους ἐν
 κοινῇ ἀθανασίᾳ νῦν καὶ ὁ κεφαλὴν Μαρῖνος
 Βέγίας καὶ ὁ ζακύνθιος Σολωμὸς καὶ ὁ κερκυ-
 ραῖος Βούλγαρης καὶ ὁ ἐντιμότερος ἐκ Λευκά-
 δος ἐκπότης οἱρ Πέτρος Πετριτσόπουλος. Καὶ
 ἐπίσης ἐλκύουσι τὸ βλέμμα καὶ ὁ γηραιὸς ζο-
 κύνθιος Φοσκάρδης καὶ ὁ κερκυραῖος Δαμασκη-
 νὸς καὶ οἱ κεφαλῆνες Καροῦσος καὶ Φωκᾶς.
 Καὶ ἰδιαιτέρως ὅπως προκαλοῦσι τοῦ παρατηρη-
 τοῦ τὴν προσοχὴν τοῦ τε «ὑποκλινοῦς, πνευμα-
 τώδους καὶ φιλοδοξοτάτου» ὡς ἐχαρακτήριζεν
 αὐτὸν περιγηγητὴς τις ἰταλὸς τῆς ἐποχῆς του,
 βαρῶνος Ἑμμανουὴλ Θεοτόκη, «τῆς δεξιᾶς
 τοῦ Μαίτλανδ χειρὸς» ὡς τὸν ὀνόμαζον, ἡ λευ-
 κὴ μὲ τ' ἀριστοκρατικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς
 μορφῆς, καὶ τοῦ ποιητοῦ καὶ πολιτευομένου κόμη-
 τος Κανδιάνου Ρώμα, πρὸς ὃν λέγεται ὅτι ἀπερ-
 χόμενον ἐκ Ζακύνθου ἵνα προεδρεύσῃ τῆς Γ' με-
 ταρρυθμιστικῆς κληθείσης συνελεύσεως ὁ πατήρ
 του Διονύσιος εἶπεν «Ἡ νὰ κάμης καλὸν, υἱέ
 μου, ἢ νὰ μὴ ζήσης», ἡ ἐμβριθὴς φυσιογνωμία,
 καὶ τοῦ μεταξὺ παρεντιθεμένου ἐν μικροτέρᾳ προ-
 σωπογραφίᾳ μόνον λογίου Ἀνδρέου Μουστοξίδου,
 μὴ χρηματίσαντος μὲν προέδρου τῆς γερουσίας

ἀλλ' ἀντιπροέδρου αὐτῆς ἐπανελλημμένως ἐκλεχθέντος καὶ χάριν τιμῆς πρὸς τὴν πολλὴν του ἱκανότητα συγκαταλεχθέντος ἐν τῷ κερκυραϊκῷ οὕτως εἰπεῖν *Παρθένω* τούτῳ ἡ νοήμων ὄψις. Καὶ ὑπ' αὐτοὺς, μαρμάρينوι ἢ χαλκαὶ προτομαί, ὅλοι ἐπίσης οἱ ἄρμοσταί, οἵτινες διῆλθον τῆς Ἑπτανήσου προσωποποιούντες τῆς Μεγάλης Βρεττανίας τὸ κύρος καὶ τὴν ἰσχύϊν, περιβεβλημένοι καὶ εἰκονίζοντες ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀποστελλούσης αὐτοὺς ὑπερηφάνου δυνάμεως, ναύαρχοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἢ στρατηγοὶ ἐκ νικηφόρων πολέμων ἐπανερχόμενοι ὅπως ἀναπαυθῶσιν ἐπ' ὀλίγον ἐν τῇ διοικήσει τῶν νήσων τούτων μεταμορφούμενοι εἰς νομοθέτας, σήμερον ἐδῶ καὶ μετὰ πέντε ἔτη ἐκσπενδονιζόμενοι εἰς τὴν Κεῦλανν Ἀφνης ἢ εἰς τὸ Εὐέλπι Ἀκρωτήριον, ἐν κυκλικῇ καὶ αὐτοὶ σειρᾷ, μὲ τὸν κύριόν των Γεώργιον τὸν Δ', οὕτινος δεσποῖζει τῆς αἰθούσης ἡ γλυκυτάτη ἅμα καὶ ἀγερωχοτάτη μορφή, καὶ οὕτινος καὶ εἰκὼν εὐρηται, ἄλλη παρὰ τὴν ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Θρόνου, ἐνταῦθα ὡς κόρην ὥραϊον παριστώσα αὐτόν, ἐπὶ κεφαλῇ, καὶ τὸν Δοῦκα Οὐέλλιγκτον, τὸν νικητὴν τοῦ Ναπολέοντος μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ ὁποῦ προσηρτήθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἢ Ἑπτάνησος, ἐν τῷ μέσῳ. Ἰδοὺ χαλκοῦς ὁ Μαίτλανδ, ὁ Σόλων τῆς Ἑπτανήσου, ὁ ἐπινοήσας καὶ δημιουργήσας τὸ φερόντων αὐτῷ Σύνταγμα, τὸ ὑποχείριον καταστήσαν αὐτὴν εἰς τὴν προστάτιδα δύναμιν, στρατιώτης τραχὺς καὶ ὀξύθυμος καὶ βίαιος. Ἰδοὺ ὁ γλυκὺς Ἀδάμ, ὁ πολυειδῶς εὐεργετήσας τὸν τόπον καὶ ὅστις τόσον εἶχεν ἀγαπήσῃ τὴν Κέρκυραν, ὥστε καὶ σύζυγον ἰθαγενῆ ἔλαβεν ἐκ τῆς οἰκογενείας Σούφη, διαζευχθεῖσαν τὸν σύζυγον αὐτῆς Παλατιανόν, καὶ τοσοῦτον ἡγανάκτησεν ὅτε μετετέθη μετὰ διπλῆν ἄρμοστείαν ἐξ αὐτῆς εἰς Μαδρὰς, ὥστε ἰδίᾳ χειρὶ ἔθραυσε τὰ καινουργῇ καὶ πολυτελῇ ἐπιπλα, ἃτινα εἶχε φέρῃ πρὸς νέαν διακόσμησιν τοῦ τε ἀνακτόρου καὶ τοῦ ἀγροκηπίου. Ἰδοὶ ὁ Δούγλας, σοβαροτάτη τὴν ἔκφρασιν καὶ αὐστηροτάτη τὰς γραμμὰς ὄψις. Ἰδοὺ ὁ Σίτων, γέρον ἀγαθὸς καὶ ἀδύνατος καὶ ἀνίκανος. Ἰδοὺ ὁ Νούγεντ, ὁ ἐξόχως φιλέλλην καὶ φιλιόνιος, ὅστις κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ὄθωνος ἐκ Κερκύρας ἐξενάγει αὐτόν καὶ ἐδίδε χοροὺς καὶ ἐσπερίδας, εἰς ἃς παρίστατο μεθ' ὅλης τῆς Αὐλῆς του φουστανελλοφορῶν. Ἰδοὺ ὁ Υῶγγ, ὅστις εἶχε συλλάβῃ καὶ προσεπάθει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περιέργου σχεδίου καθ' ὃ αἱ μὲν λοιπαὶ νῆσοι παρεχωροῦντο εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκράτει δὲ ἡ Ἀγγλίς μόνην τὴν Κέρκυραν, ὡς κλεῖδα τῆς Ἀδριατικῆς, ἣν ἠδύνατο, ὡς ἔλεγεν ἐν τῇ ἐκθέσει του, νὰ καταστήσῃ θαυμάσιον μὲν κῆπον ὑπὸ φυσικὴν ἔσωψιν, ἰσχυρότατον δὲ ἅμα προπύργιον καὶ σπουδαίω-
τατον ἐμπορικὸν σταθμὸν ἐν τῇ μεσογείῳ.

Τόσαι εἰκόνες καὶ τόσαι προτομαὶ δλόκληρον

λαοὺ ζωὴν ἀνακαλοῦσαι εἰς τὴν μνήμην, κόσμον ὅλον ἀναμνήσεων ἐγείρουσαι.

Κοιμῶνται ἤδη ἐντὸς τοῦ ἐρήμου παλατίου καὶ αὐταί, ὅπως κοιμᾶται ὅλον τὸ μονῆρες οἰκοδόμημα. Δὲν ἔχει πλέον τὸ Ἴονιον Βουλῆν, οὔτε Γερουσίαν, οὔτε προκαταρκτικὸν συμβούλιον, οὔτε ὑπέρτατον συμβούλιον δικαιοσύνης. Οἱ ἀγῶνές του ἐστέφθησαν ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας καὶ ἡ ἔνωσις, ἣν τόσον ἐπόθησεν, ἐπετετέσθη. Ἀντιπρωτεύουσας τῶν Ἠνωμένων Κρατῶν τῆς Ἑπτανήσου αἱ *Κορυφαί*, ἡ Κέρκυρα, εἶνε ἀπλῆ ἐπαρχιακὴ πόλις, ἥς δὲν ἔγνωμεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν οὔτε τὴν λαμπρὰν ἀπέναντι τῆς Ἀλβανίας θέσιν οὔτε τὴν ἐμπορικὴν σημασίαν οὔτε τὰ φυσικὰ δῶρα. Οἱ ἀντιπρόσωποι των ἔρχονται εἰς Ἀθήνας, ἀπλοὶ βουλευταὶ ὡς οἱ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, καὶ κανεὶς βεβαίως δὲν σκέπτεται νὰ τοὺς ἀποκαλέσῃ *ἐκλαμπροτάτους* καὶ *ὕψηλοτάτους*. Ἡ αὐτοδιοίκησις των δὲν ὑφίσταται πλέον καὶ ἔχουν κοινὰ πρὸς ἡμᾶς καὶ τὸ σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους. Οἱ κόμητές των καὶ οἱ δούκες καὶ οἱ βαρῶνι δὲν ὑπάρχουν ἢ δὲν τολμῶσι νὰ προσαγορευῶνται σήμερον οὕτω. Πολῖται ἐλευθέρου κράτους δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τίτλων. Καὶ εἶνε κατευχαρστημένοι οἱ καλοὶ ἐπτανήσιοι.

Ἄλλ' ἐγὼ καταλείπων τὸ φοβερὸν καὶ περιλαμπές ἄλλοτε παλάτιον τοῦτο, δὲν δύναμαι νὰ κατανικήσω ἐπίμονόν τινα παράδοξον σκέψιν, ἥτις γεννᾶται εἰς τὸ πνεῦμά μου, τί θὰ ἦτο ἄρά γε τὸ ἔρημον αὐτὸ καὶ ἀκατοίκητον τῆς σήμερον κτίριον, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ ποτὲ τὸ κατὰ τὴν πρὸ τοῦ 1862 ἐποχὴν ἐκείνην τῶν παραβόλων ιδεῶν καὶ τῶν ρωμαντικῶν ἐπιχειρήσεων συλληφθὲν ὑπὸ τινων φανταστικῶν σχεδίων πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ ὁποῦ εἶχε μάλιστα συστηθῇ καὶ μυστικῇ ἀδελφότης μὲ διαπρεπέστατα μέλη ἐν τε τῇ Ἑπτανήσῳ καὶ ἐν Ἀθήναις, καθ' ὃ κοινὴ παντὸς Ἑλλήνος ἐνέργεια ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ προσάρτησις τῆς Θεσσαλίας, τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Ἑπτάνησον, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Κέρκυραν, εἰς ἐν ἐλεύθερον καὶ μέγα Ἴονιον Κράτος ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ ἀποκλείσαντος ἡμᾶς πρότινος Ἀλφρέδου, ἐγκαταλειπομένων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ἄλλου ἑλληνικοῦ κράτους εἰς τὴν τύχην του καὶ τὰς ἐσωτερικὰς αὐτοῦ διαμάχας ὡς μὴ ἐνέχοντος στοιχεῖα ζωῆς!

Β'

Ὅλως διάφορον εἶνε τὸ ἄλλο, τὸ εἴκοσι λεπτὰ περίπου ἀπέχον τῆς πόλεως θερινὸν ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως, τὸ χάριεν, τὸ κομψόν, τὸ φιλάρεσκον *Mon—Repos*. Εἶνε βαρὺς ὁ τίτλος *ἀνάκτορον* διὰ τὴν ὥραιάν αὐτὴν φωλεάν. Καὶ

πόσον δικαιολογεί τὸ ἰδιαίτερον ὄνομά του, πόσον γλυκεία θὰ εἶνε ἡ ἀνάπαυσις ἐδῶ, ἐντὸς τῶν μικρῶν ὡς κλωθία δωματίων του, ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιάν τῶν ἀμφιλαφῶν δένδρων του, ὑπὸ τὴν διαρκῇ εὐωδίαν τῶν ἀνθέων του, μὲ τὸν αἰώνιον φλοῖσθον τῶν κυμάτων τοῦ ὑπ' αὐτὸ πελάγους! Τί θαυμάσιον ἐνδιαίτημα ἡσυχίας καὶ τρυφῆς, ὅπερ νομίζεις ὅτι ἐκτίσθη ἐπίτηδες ὡς ἐρώτων καταφύγιον! Μόλις λευκάζει ἀδιόρατον σχεδὸν ἀνὰ μέσον τῶν πέριξ του φύλλων καὶ κλάδων καὶ χάνονται σχεδὸν οἱ στυλίσκοι τῆς προσόψεώς; του ὑπὸ πράσινον κάλυμμα καὶ μόλις κατορθώνει ν' ἀνακύψῃ ὀλίγον ὑπὲρ τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸ πανταχόθεν πλουσίαν καὶ ρωμαλέαν βλάστησιν, ἥτις ἀφοῦ τὸ περιτυλιξῇ ἐκτείνεται ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ ἀναρριχᾶται τὰ γύρω ὑψώματα καὶ πληροῖ τὰς μικρὰς τῆς περιφερείας του κοιλάδας καὶ κατέρχεται εἰς τάπητα χλόης μέχρι τῆς ὑπὸ τοὺς πόδας του θαλάσσης. Τίποτε τῶν ἀμαυρῶν τοίχων καὶ τῶν ὑψηλῶν παραθύρων καὶ τῶν ἱστορικῶν ἀναμνήσεων τοῦ ἐν τῇ πόλει συναθέλ-φου του. Εἶχε χαρισθῇ ὑπὸ τῆς πόλεως τῷ εὐεργέτῃ Ἀδαμς πρὸς τέρψιν, ὡς ἔφερε τὸ δωρητήριον ἔγγραφον. Ἀλλ' οὐδὲν ἀνακαλεῖ ἐν αὐτῷ τὴν παρελθούσαν ἐκείνην ἐποχὴν. Διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων του εἰσέρχεται ἐλευθέρως ὁ ἀήρ παίζων πρὸς τὰ παραπετάσματα αὐτοῦ. Ἀκώλυτον πλημμυρεῖ τὸ φῶς τὰ δώματά του. Ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶνε ἀνέφελος, γελᾷ καὶ ἀναλάμπει ὅλον ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὰ φιλήματα. Ἀλλ' ὅταν σκυθρωπάζῃ καὶ ἀπολύῃ τὴν θύελλαν, κρύπτεται ὡς ριγὼν ὑπὸ τῶν δένδρων του τὴν πυκνὴν θολίαν. Ἐναρμόνιος μίγνυται ἡ διηνεκὴς μελωδία τοῦ πόντου, οὐ ὑπέρκειται, πρὸς τὸν ἐπίσης ἄπαυστον φθίβρον τοῦ κήπου του, θαθεὸς καὶ σκιεροῦ ὡς ἀρχαῖον ἄλσος, οὕτινος περιελίσσονται ἀνὰ μέσον τῆς δασείας φυτείας εἰς μυρία ἀτραποὺς οἱ δρομίσκοι καὶ τὸ τώρα χάνονται ὑπὸ τὴν πῶαν καὶ τότε ἀνέρχονται τὴν κλιτὺν ἀνθούτων λοφίσκων καὶ ἔπειτα καταβαίνουν εἰς ἀλλεπαλλήλους βαθμίδας πρὸς τὴν παραλίαν καὶ μετ' ὀλίγον βυθίζονται ἀφανεῖς ὑπὸ τὰ ζοφερά φυλλώματα. Σιγὴ τὸ περιβάλλει καὶ αὐτὸ ἀθόρυβος, ἣν διακόπτει μόνον δικέλλης ἐργάτου ὑπόκωφος κρότος ἢ μόνονον ἄσμα φρουροῦ φυλάττοντος παρὰ τὴν ἀκτὴν μὴ προβάλλῃ λαθρέμπορος λέμβος. Ἀλλ' ἐδῶ πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ εἶνε πένθιμος, καὶ ἀναμένεις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ν' ἀκούσης αἰφνης λύοντας αὐτὴν κ' ἐκρηγνυμένους γέλωτας δρυάδων καὶ νομίζεις ὅτι ἐπίτηδες ἡπλώθη οὕτω βαθεῖα περίξ ὅπως μὴ ταράσσωνται ἐν τῇ τρυφῇ αὐτῶν τοῦ μαγικοῦ οἰκήματος οἱ κάτοικοι, ὅπως ἡπλοῦτο ἄλλοτε κατὰ τοὺς ἀρχαίους μύθους τριπλῇ νύξ ὅπως μὴ ταράσσωνται τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν αἱ ἡδοναί.

Τίς δὲν θὰ ἐπόθησεν ἄρά γε ἀπαξ τοῦλάχισ-

στον ἐπὶ ζῶῃς του τοιοῦτον ἐν κρησφύγετον, ὅπου νὰ ζήσῃ καὶ νὰ τελευτήσῃ ἄγνωστος εἰς ἀδρανοὺς ὑπάρξεως καὶ κεκρυμμένης εὐτυχίας ὄνειρον;

Καὶ τοιοῦτον ἀκριβῶς φαίνεται ὡς νὰ κατεσκεύασε τὸ οἶκημα τοῦτο μυστηριώδην νηρητῆς, πόθον φιλότητος ἐμπνέον καὶ ὄρεξιν ἀμεριμνησίας καὶ λήθην φροντίδων καὶ ἀπολαύσεων ἐπιθυμίας.

* *

Οὕτω δὲ ἀκριβῶς φαίνεται ὅτι τὸ ἐννοεῖ καὶ ὁ ἐστεμμένος κύριός του, εἰς ὃν νομίζω ὅτι ἀνήκει καὶ ἡ ὠραία ὀνομασία ὑφ' ἣν εἶνε γνωστόν. Ἡ ἐσωτερικὴ τοῦλάχιστον διακόσμησις τοῦ χαρίεντος ἐνδιαίτηματος συνεχίζει τελείως καὶ πληρέστατα ἀνταποκρίνεται πρὸς τῆς ἐκτὸς φύσεως τὴν γοητείαν. Ὅλα καινούργη, ὅλα στίλβοντα, ὅλα νεάζοντα, ὅλα φαεινὰ. Οὕτε ἀρχαῖα καὶ βαρέα ἐπιπλα, οὕτε προέδρων σοβαρὰ μορφαί, οὕτε ἀρροστῶν καὶ διοικητῶν προτομαί, οὕτε ἄλλων καιρῶν λείψανα καὶ μνημεῖα. Εὐθύς ἀπὸ τῆς εἰσόδου διατίθεται εὐαρεστότατα. Αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων εἰκόνες παριστῶσι τὰς χαριεστέρας σκηνάς τῆς Ὀδυσσεΐας, τὰ κατὰ τὴν διατριβὴν τοῦ πολυπλάγκτου Ἰθακησίου ἐν τῇ νήσῳ τῶν Φαιάκων. Γυμνόστερνοι νύμφαι αἵρουσι μέγα ὠρολόγιον ἄμα καὶ βαρόμετρον. Ἀναλάμπουσι τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν σκεύη καὶ κοσμήματα, πάντα ἐκ πολυτίμων μετάλλων. Λεῖπουν οἱ ἐπιδεικτικοὶ θρόνοι καὶ αἱ μακρὰ αἵθουσαι καὶ τὰ ἐπίσημα ἐμβλήματα. Ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν πολυτέλεια καὶ χλιδὴ ὄντως βασιλική. Τριάκοντα μόλις χωρεῖ συνδαιτυμόνας ἡ οικογενειακὴ τράπεζα τοῦ ἐστιατορίου του, ἀλλ' εἶνε τοῦτο κάλλιστα ἡντρεπισμένον. Καλλιτεχνικώτατον τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως, μετὰ τὰς ἀποκρυπτούσας ἐντελῶς τοὺς τοίχους μεγάλας εἰκόνas τῶν ὠραιότερων τῆς νήσου ἐξοχῶν, μετ' ἀναπαυτικὰ αὐτοῦ καθίσματα καὶ τὸ ἀπαστράπτον ἐπὶ τοῦ γραφείου του χρυσοῦν μελανοδοχεῖον, ὅπερ ἐδώρησεν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, πρὸς αὐτόν ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας. Κεκοσμημένοι ἐπίσης δι' ὠραίων εἰκόνων καὶ πάντες οἱ ἄλλοι θάλαμοι. Ἀνάκλιντρα βαθέα, μακρὰ ἔδρα ἐπεστρωμέναι διὰ παχέων ὑφασμάτων, διβάνια ἐφ' ὧν ἀπλοῦνται τάπητες μετὰ ξίνοι, προκαλοῦντά σε νὰ τανύσῃς ἐπ' αὐτῶν ὀκνηρῶς τὰ μέλη σου. Κοιτῶνες θερμοὶ καὶ ἄβροϊ καὶ τρυφηλοὶ ὡς λέκτρα νεονύμφων, ἕκαστος μετὰ τὴν ἰδιαίτεράν του ἐξαισίαν πανοραματικὴν θέαν, ἄλλος τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας καὶ τὸν λιμένα ἀπέναντι, ἄλλος τὴν ἀντικρὺ Ἡπειρον, ἄλλος τῆς θαλάσσης μόνην τὴν λείαν ἐπιφάνειαν, ἄλλος τῆς γραφικῆς ξηρᾶς τὴν ποικίλην ἀποψιν. Εἰς δύο ἐξ αὐτῶν ἡ εἰσόδος ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ξένον

καὶ μένουσι πάντοτε εὐλαβῶς κλειστοί : εἶνε οἱ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλείσσης. Τελειότατον ἐν ἐνὶ τῶν δωματίων σφαιριστήριον, ὅπου ἔπαιζεν ἄλλοτε ἐπὶ ὄρας ὁ βασιλεὺς. Καὶ ἐν συνόλῳ : φιλόκαλον καὶ ἄνετον καὶ πλούσιον συγχρόνως ἀληθὲς *Ἀναπαυτήριον*.

*
*

Περιέργως ἰδίως δεικνύεται τῷ ξένῳ ὁ θαλαμος, ἐν ᾧ κατεκλίνετο τὸ πρῶτον, πρὶν εἶτι νυμφευθῇ, ὁ Βασιλεὺς. Ἐν αὐτῷ ἤδη κοιμῶνται συνήθως ὅλοι οἱ διερχόμενοι τοῦ Mon-Repos καὶ φιλοξενούμενοι ἐπίσημοι ἐπισκέπται. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς φιλοξενίας φαίνεται ἕκαστος αὐτῶν χαράσσει τὸ ὄνομά του ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου τοῦ ἐν αὐτῷ μεγάλου καθρέπτου καὶ διακόπτοντα τὴν στυλπνὴν τῆς ὑέλοι· ἐπιφάνειαν διακρίνονται ἐπ' αὐτοῦ δεκάς περίπου ἡγεμονικῶν ὀνομάτων. Καὶ ἡ ἡμετέρα δὲ βασιλίσσα καὶ ἡ ἡγεμονίς Ἀλεξάνδρα ἔχουν χαράξῃ ἐπίσης τὰ ἑαυτῶν παρὰ τὰ τῶν ξένων των, τῆς πριγκιπίσσης Θύρας λόγου χάριν, τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Παύλου τῆς Ρωσσίας καὶ τῶν ἄλλων. Μεταξὺ δὲ τούτων ἀνακαλύπτω αἶφνης καὶ τὸ ἰδικόν σου, ὦ πρόσφατε ὑποψήφιε τοῦ βουλγαρικοῦ θρόνου Βαλδεμάρ, καὶ ἐπανερχομαι εἰς τὴν πραγματικότητα ἣν εἶχον ἀρχίσῃ νὰ λησμονῶ ὀλίγον κατὰ τὴν καλαισθητικὴν ταύτην ἐπίσκεψιν, καὶ συλλογίζομαι ὅτι κ' ἐδῶ ἀκόμη, μολονότι εἰς *ἀναπαυτήριον*, δὲν θὰ ἡδύνατο ἂν ἤθελε νὰ εὕρῃ τὴν ἡσυχίαν του ὁ ἀδελφός σου, ἀφοῦ θ' ἀπῆντα πρὸ αὐτοῦ τὸ ὄνομά σου, ὑπομιμνήσκον αὐτῷ ἐξαπίνης τὰ ἐν τῇ Ἀνατολῇ συμβαίνοντα καὶ τὰ πραξικοπήματα καὶ τὰς πολεμικὰς παρασκευὰς καὶ τὰς ἐπιστρατείας !

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΡΑΪΧΣΤΑΓ

Αἱ τελευταῖαι συνεδριάσεις τοῦ γερμανικοῦ κοινοβουλίου καὶ ἡ αἰφνιδία ἐπὶ τῇ ἀπορρίψει τοῦ ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ ὑποβληθέντος αὐτῷ στρατιωτικοῦ περὶ ἐπταετοῦς θητείας νομοσχεδίου διὰ λύσεως τοῦ γενικῆν ἐπέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ δημοσίου ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ. Πληροφορίαι τινὲς ἐπομένως περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν αὐταὶ διεξάγονται καὶ ἐν γένει περὶ τοῦ Ράιχσταγ δὲν θὰ ἐστεροῦντο βεβαίως ἐνδιαφέροντος. Ταύτας δὲ παρέχει ἡμῖν διὰ προσφάτου ἄρθρου αὐτοῦ ὁ ἄλλοτε μὲν διάσημον μέλος τῆς Κοινότητος χρηματίσας, νῦν δὲ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Φίλιππος Δαρὺλ γράφων ἐντυπώσεις τῆς ἐν διαφόροις χώραις διαμονῆς

του γνωστὸς γάλλος συγγραφεὺς Πασκάλ Γρουσέ.

«Ὁ ξένος, λέγει, δύναται μετὰ μείζονος εὐκολίας νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ράιχσταγ ἢ εἰς οἰκονδήποτε ἄλλο κοινοβούλιον. Πρὸς τοῦτο δὲν ἔχει ἢ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ ἀνοικτὸν ἐν τῷ νομοθετικῷ μεγάρῳ γραφεῖον καὶ νὰ ζητήσῃ ἐν εἰσιτήριον ἢ διὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἢ διὰ τὴν ἐπαύριον. Αὐθρῶει δὲ καὶ τὸ λαμβάνει ἂν ὑπάρχει χώρος ἐν τοῖς θεωρείοις. Εἰσέρχεται δὲ εἰς τὸ μέγαρον διὰ προδόμου τινός, ἐν ᾧ παραμένει θυρωρός, Türhüter, ἀρκούντως μεγαλοπρεπῆς, κρατῶν θαυμασίαν ράβδον ἢ χρυσὴ ἢ λαβὴ. Ἀπὸ τοῦ προδόμου τούτου μεταβαίνει ἢ κατευθεῖαν εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν καλουμένην des Pas-Perdus ἢ εἰς τὸ ὑποδεικνυόμενον ἐν τῷ εἰσιτηρίῳ θεωρεῖον. Ἡ ἀνωτέρω αἴθουσα πληροῦται ὑπὸ θρανίων ἐκ πρᾶσινου δέρματος καὶ τραπεζίων πρὸς γραφὴν, κοσμεῖται δὲ ὑπ' ἀναγλύφων εἰκόνων τοῦ Φίχτε, τοῦ Σταίν, τοῦ Ἄρνδτ, τοῦ Σίλλερ, τοῦ Οὐλανδ καὶ ἄλλων ἡμιθέων τοῦ γερμανικοῦ Ὀλύμπου. Πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτῆς εἶνε τὸ κυλικεῖον πρὸς τ' ἀριστερὰ ἡ αἴθουσα τῶν εἰδήσεων τῶν ἐφημερίδων. Εἰς δὲ τὸ κέντρον αἱ θύραι δι' ὧν εἰσέρχονται τὰ μέλη τοῦ Ράιχσταγ. Ὅσακις ὁ ὁμιλῶν βουλευτὴς ἐλκύει καὶ ἐνδιαφέρει τὸ ἀκροατήριόν του, εἶνε κενὴ συνήθως ἐξ ὁλοκλήρου ἄλλ' ἀπεναντίας εἶνε πλήρης ὁμιλῶν ζωηρῶν καὶ θορυβούντων, ὅταν ἡ ἡμερησία διάταξις δὲν περιέχῃ τι τὸ ἐνδιαφέρον ἢ ὅταν ὁ ρήτωρ εἶνε Hausleerer, δηλαδὴ κατὰ λέξιν : «Ἐκκενωτὴς τῆς αἵθουσας.»

Καὶ ὡς πρὸς τὴν ὕλικὴν αὐτοῦ διαρρύθμισιν καὶ ὡς πρὸς τὸ ἦθος τὸ γερμανικὸν κοινοβούλιον ὁμοιάζει πρὸς τε τὴν Γαλλικὴν Βουλὴν καὶ πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Ὅψιγενὲς πολιτικὸν δημιούργημα, ἐδανείσθη παρὰ τε τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ κρατούντων ἐθίμων ὅ,τι τῷ ἐφάνη μᾶλλον πρακτικόν. Οὕτως ἔχει καὶ αὐτό, ὡς ἡμεῖς, τὸ βῆμά του, καὶ εὕρηται ὡς ἐν Οὐεστμίνστερ καὶ ἐν αὐτῇ τράπεζα μεγάλη τετράγωνος πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐγγράφων. Οὕτως ἐπίσης ἡ τοποθέτησις τῶν βουλευτικῶν ἐδωλίων ὁμοιάζει πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν, ἡ δὲ διαίσεις καὶ ἡ θέσις τῶν δημοσίων θεωρείων εἶνε ἀνάλογος τῇ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων. Ὁ ρήτωρ δύναται, ἂν θέλῃ, ν' ἀναβῇ εἰς τὸ βῆμα καὶ νὰ ἀρχίσῃ ὁμιλῶν, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν βουλὴν ἄλλ' ἐπίσης, ἂν προτιμᾷ, δύναται νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τῆς θέσεώς του, ἀπευθυνόμενος τῶν τινὰ πρὸς τὸν πρόεδρον. Ἀλλ' ὁ κανονισμὸς τῶν ὥρων τῶν συνεδριάσεων εἶνε ἐξαίρετως πρωτότυπος καὶ κανονικός. Αὐταὶ ἄρχονται ἀπὸ τῆς δεκάτης πρωϊνῆς ὄρας καὶ καταλή-